

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/31/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125346884
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6125346884.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v právnej veci žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom námestí T. G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, IČO: 04 355 211, právne zastúpený JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, IČO: 42 185 190, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. E. C. XXXX/XX, XXX XX F., o zaplatenie 450,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 21Csp/22/2025 zo dňa 02.10.2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 21Csp/22/2025 zo dňa 02.10.2025 p
o t v r d z u j e .

II. Náhradu trov odvolacieho konania žalovanému voči žalobcovi n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia 450,- Eur s príslušenstvom voči žalovanému zamietol (výrok I.). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

Súd rozhodoval o žalobe žalobcu, ktorou sa do domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 450,- Eur s príslušenstvom a to úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 450,- Eur od 19.08.2022 do zaplatenia. Na základe zmluvy o pôžičke č. XXXXXX zo dňa 21.07.2022 uzavretej podľa § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. (Občanský zákonník) a zákona č. 145/2010 Z.z. o spotrebiteľskom úvere s poukazom na to, že žalovaný prostredníctvom webovej stránky G. registroval sa a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 450,- Eur tvrdiac, že žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 450,- Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 128,- Eur, t.j. zaplatiť celkovú čiastku vo výške 578,- Eur a to do 28 dní odo dňa poskytnutia úveru. Dlh sa stal splatný dňom 18.08.2022, pričom dňa 02.05.2025 žalovanému bola zaslaná písomná výzva k úhrade dlhu.

Súd prvej inštancie vo veci vyhlásil rozsudok bez nariadenia pojednávania dňa 02.10.2025 postupom v zmysle § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“) pri aplikácii ust. § 297 písm. b) CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia konštatoval skutkový stav, pričom uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že dňa 21.07.2022 došlo medzi žalobcom ako dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom k uzatvoreniu Zmluvy, v zmysle ktorej sa žalobca na žiadosť žalovaného zaviazal poskytnúť spotrebiteľovi jednorázový, bezúčelový nezáväzný úver na jeho účet uvedený v záhlaví Zmluvy vo výške 450,- Eur a spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť odmenu za poskytnutie úveru vo výške 128,- Eur, t.j. zaplatiť celkovú čiastku 578,- Eur do 28 dní od poskytnutia úveru, pričom splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 18.08.2022. Zmluva bola uzatvorená na dobu určitú, na 28 dní. Spotrebiteľ uzavretím Zmluvy vyhlásil, že súhlasí s

obsahom Zmluvy, bol pred uzavretím Zmluvy oboznámený s VPPÚ, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy v zmysle zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere a zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákonník. Podľa bodu 10. VPPÚ, v procese vytvárania žiadosti o úver si spotrebiteľ volí v rámci veriteľom poskytnutého úverového rámca výšku úveru a jeho splatnosť, pričom všetky uvedené volené položky predstavujú individuálne dojednané zmluvné podmienky. Žiadosť o úver predstavuje návrh na uzavretie zmluvy. Zmluva je uzavretá vygenerovaním elektronickej verzie spotrebiteľovi v užívateľskom profile, a to iba po predchádzajúcom schválení odoslanej žiadosti o úver veriteľom. Veriteľ posúdi žiadosť o úver najneskôr do 72 hodín od jej doručenia, pričom v tejto lehote buď musí byť spotrebiteľovi vygenerovaná elektronickej verzia zmluvy (čím dôjde k uzavretiu) alebo e-mailová správa o odmietnutí poskytnutia úveru. Na základe uvedeného je teda zrejmé, že k uzatvoreniu spotrebiteľskej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným došlo tým spôsobom, že žalobca prijal návrh žalovaného na uzatvorenie zmluvy a žalovanému vygeneroval elektronickej verziu zmluvy v súlade s bodom 10. VPPÚ.

Z výpisu z obchodného registra vedeného Krajským súdom v Brne, oddelenie H, vložka 602, mal súd za zistené, že žalobca má svoje sídlo v Českej republike a jeho predmetom podnikania je okrem iného poskytovanie alebo sprostredkovanie spotrebiteľského úveru. Na území Slovenskej republiky nemá organizačnú zložku.

Vzhľadom k tomu, že v danej sporovej veci sa jedná o spor s cudzím prvkom, kde v pozícii žalobcu vystupuje právnická osoba, ktorá má podľa výpisu z obchodného registra vedeného Krajským súdom v Brne svoje sídlo v Českej republike a na území Slovenskej republiky nevykonáva podnikateľskú činnosť prostredníctvom organizačnej zložky, súd považoval za potrebné skúmať podmienku právomoci súdu (§9 CSP).

V danej veci, keďže ide o vec s cudzím prvkom, kedy pri zmluvných záväzkoch prichádza k stretu rôznych právnych poriadkov je okrem posúdenia právomoci súdu potrebné zvoliť aj rozhodné právo, podľa ktorého bude vec prejednávaná. V zmluve o úvere, ktorej súčasťou sú aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru je síce uvedené, že na vzťahy neupravené zmluvou a ani všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru sa použijú ustanovenia právneho poriadku Českej republiky, táto dohoda však nebola dojednaná v súlade s čl. 3 ods. 1 nariadenia RÍM I, pretože nebola individuálne dojednaná v zmluve, ale iba vo VPPÚ, ktoré nie sú výsledkom dohody zmluvných strán. Pri voľbe rozhodného práva musí byť okrem toho naplnená aj podmienka vyplývajúca z čl. 6 ods. 2 veta druhá tohto nariadenia, a to že pri dohode o rozhodnom práve nesmie byť spotrebiteľovi odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným právom. Týmto právnym poriadkom je podľa súdu právny poriadok Slovenskej republiky, ako krajiny obvyklého pobytu žalovaného, pretože žalobca vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť na Slovensku a svoju činnosť na Slovensko aj smeruje, čo vyplýva jednak z viacerých súdnych konaní týkajúcich sa nárokov zo zmlúv o úvere, ktoré uzatvára so spotrebiteľmi, ktorí majú obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ktoré skutočnosti sú známe súdu z jeho činnosti, z toho, že ponúka a poskytuje úvery v mene Euro (nie v mene krajiny, v ktorej vykonáva podnikateľskú činnosť) a aj z jeho internetovej stránky, prostredníctvom ktorej poskytuje úvery, ktorá je vedená v slovenskom jazyku, pričom zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti. Uvedenú ochranu žalovanému poskytuje práve ust. § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., z ktorého vyplýva, že ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, je uzatvorená zmluva neplatná.

Aj keď je právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov v Európskej únii harmonizovaná v podobe smernice, čo sa prejavuje aj v tom, že v § 9 českého zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere je stanovené, že nebankový poskytovateľ spotrebiteľského úveru je právnická osoba, ktorá je oprávnená poskytovať spotrebiteľský úver na základe oprávnenia k činnosti nebankového poskytovateľa spotrebiteľského úveru, ktoré jej udelila Česká národná banka, pričom v § 135 ods. 1 tohto zákona sa uvádza, že dohľad nad dodržiavaním povinností poskytovateľa stanovených týmto zákonom a nariadením Komisie v prenesenej právomoci (EU) č. 1125/2014, vykonáva Česká národná banka, tento zákon je platný a účinný len na území Českej republiky a Česká národná banka udeľuje povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a vykonáva dohľad nad činnosťou veriteľov len na území Českej republiky. Predmetný zákon a Česká národná banka preto neposkytujú právnu ochranu spotrebiteľom s bydliskom, či obvyklým pobytom na území Slovenskej republiky spočívajúcu v prípadných sankciách za porušenie predmetných ustanovení zákona č. 257/2016 Sb. Každá smernica usiluje o dosiahnutie určeného výsledku/cieľa, ale členské štáty si pri jej transpozícii zachovávajú určitú mieru právomoci voľnej úvahy, nakoľko si môžu zvoliť spôsob a prostriedky dosiahnutia výsledku smernice v rámci vlastného právneho poriadku. Z čl. 20 smernice vyplýva, že členské štáty zabezpečia, aby veritelia podliehali dohľadu vykonávanému subjektom alebo orgánom nezávislým od finančných inštitúcií alebo aby boli regulovaní, pričom na území Slovenskej republiky je týmto orgánom Národná banka Slovenska,

ktorá udeľuje povolenia na poskytovanie úverov, iných úverov a pôžičiek spotrebiteľom. Nakoľko zákon č. 129/2010 Z.z. predstavuje úplnú transpozíciu smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice č. Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku, predmetné ustanovenie čl. 20 smernice sa do právneho poriadku Slovenskej republiky a teda do zákona č. 129/2010 Z.z. premietlo v ustanovení § 20 vo vzťahu k veriteľom (veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska) a v ustanovení § 24 vo vzťahu k iným veriteľom (iný veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného Národnou bankou Slovenska). Uvedená úprava je kogentnou právnou úpravou, ktorá vyplýva z transpozície smernice do nášho právneho poriadku, od ktorej sa nemožno odchyliť, a prostredníctvom ktorej je zabezpečený dohľad a kontrola nad finančným trhom na území SR. Takáto právna úprava sa pritom vzťahuje na všetky subjekty poskytujúce spotrebiteľské úvery, iné úvery, či pôžičky, bez ohľadu na to, či ide o slovenského alebo zahraničného veriteľa/iného veriteľa, nepôsobí diskriminačne, a teda nemôže ísť o obmedzovanie poskytovania služieb v rámci voľného pohybu služieb, t.j. o rozpor s právom Európskej únie. Žalobca, ktorý je v postavení iného veriteľa v zmysle § 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z., je oprávnený v tomto smere podnikáť na území Slovenskej republiky za predpokladu udeleného platného povolenia Národnou bankou Slovenska. Z čl. 23 smernice zároveň vyplýva aj povinnosť členských štátov stanoviť pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijať všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie, ktoré ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce, ktorý článok je transponovaný v ustanovení § 11 ods. 3 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré ustanovenie tak poskytuje žalovanému ochranu, ktorá mu nemôže byť poskytnutá právnym poriadkom Českej republiky, vzhľadom na čo je naplnená výnimka z dohody o voľbe práva v zmysle čl. 6 ods. 2 veta druhá Nariadenia. Cieľ smernice by nebol naplnený, ak by činnosť veriteľa v prípade poskytovania spotrebiteľských úverov v inom členskom štáte nepodliehala povoleniu a dohľadu zo strany členského štátu obvyklého pobytu spotrebiteľa, čím by podnikateľská činnosť takéhoto veriteľa zostala bez kontroly a spotrebiteľ by zostal bez ochrany garantovanej mu harmonizovanou smernicou na území členského štátu, v ktorom má veriteľ sídlo. Z uvedeného dôvodu je podľa súdu odôvodnené aplikovať v prejednávanej veci slovenský právny poriadok.

Súd mal za zrejme z jeho vlastnej činnosti (§186 CSP) a pri nahliadnutí do zoznamu veriteľov a zoznamu iných veriteľov, ktorý je vedený Národnou bankou Slovenska, zverejnený na jej webovej stránke a zároveň z upozornenia Národnej banky Slovenska zo dňa 09.08.2018 vyplýva, že žalobca nemá povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky. Národná banka Slovenska upozornila, že podmienkou poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky, je povolenie udelené Národnou bankou Slovenska v zmysle § 20 ods. 1, resp. § 24 ods. 3 ZoSÚ. Vzhľadom k tomu, že veritelia môžu na území Slovenskej republiky ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného NBS, súd konštatoval, že žalobca ako nebankový subjekt a veriteľ poskytol žalovanému v postavení spotrebiteľa, peňažnú pôžičku bez toho, aby mu bolo udelené zákonom vyžadované povolenie poskytovať spotrebiteľské úvery (§ 24 ods. 2 ZoSÚ). Podľa § 11 ods. 3 ZoSÚ v spojení s § 39 OZ, je preto Zmluva zo zákona absolútne neplatným právnym úkonom, pretože obchádza zákon. Súd v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia KS v BB, sp. zn. 15Co/41/2024 z 11.12.2024, KS v BA, sp. zn. 2CoCsp/5/2024 z 17.07.2024 a KS v PO, sp. zn. 12CoCsp/26/2024 z 24.10.2024. Predmetnú Zmluvu je preto potrebné posúdiť ako neplatný právny úkon, pričom sa jedná o neplatnosť absolútnu, na ktorú musí súd prihliadnúť „ex offio“, t.j. bez návrhu, resp. bez toho, aby sa protistrana tejto neplatnosti dovolala. Napriek tomu, súd posúdil Zmluvu ako spotrebiteľskú v zmysle ustanovení OZ. Nejde v danom prípade o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pretože sa jednalo o krátkodobý úver, ktorý sa mal splatiť v lehote nepresahujúcej 3 mesiace (splatný v lehote 28 dní od poskytnutia) a nejednalo sa ani o zmluvu o úvere alebo inú pôžičku, ktorá musí byť v súlade so zákonom určenými ustanoveniami ZoSÚ, pretože v Zmluve neboli dojednané úroky za poskytnutie úveru.

Žalobca v konaní tvrdil, že so žalovaným uzavrel zmluvu o úvere a keďže z verejne dostupných zdrojov vyplýva, že je obchodnou spoločnosťou zapísanou v Obchodnom registri vedeného Krajským súdom v Brne v Českej republike s právnou formou evropská spoločnosť (skratka SE), čo je druh akciovej obchodnej spoločnosti vytvorený za účelom zjednodušenia podnikania v rámci celého priestoru Európskej únie a v predmete podnikania má zapísané okrem iného: Poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěrů, konal pri uzatváraní tejto zmluvy ako dodávateľ a žalovaný, ktorý je fyzickou osobou konal ako spotrebiteľ. Z predloženej zmluvy o úvere vyplýva, že mala byť podpísaná elektronicky, ale v konaní neboli predložené súdu žiadne dôkazy, z ktorých by bolo preukázané, že zmluva

bola uzavretá na diaľku cez webovú stránku. Žalobca v konaní nepreukázal, že žalovanému reálne poskytol peňažné prostriedky vo výške 450,- Eur. V konaní preto nebolo preukázané, že zmluva o úvere bola medzi zmluvnými stranami uzatvorená. Žalobcovi nebolo povolené na území Slovenskej republiky poskytovať spotrebiteľské úvery alebo pôžičky, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, ktoré je podmienkou poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky podľa § 20 ods. 1, resp. § 24 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. Uvedená zmluva, keď by aj bola uzatvorená, bola by neplatná podľa § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. v spojení s ustanovením § 24 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., na čo je súd povinný prihliadnuť ex offa a žalobcovi by vznikol iba nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého existenciu však nepreukázal a preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

Vec právne posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 53 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1, 2, 5, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a) zákona č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, podľa § 20 ods. 1, § 24 ods. 3 a § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 657 a § 39 Občianskeho zákonníka.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, pričom hoci v konaní bol úspešný žalovaný, súd mu náhradu trov konania nepriznal, keďže žalovanému žiadne trovy konania nevznikli.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal odvolanie žalobca, pričom v odvolaní uviedol, že odvolanie odôvodňuje odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. V konkrétnostiach uviedol, že nesúhlasí so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva.

K absencii povolenia na poskytovania spotrebiteľských úverov žalobca uviedol, že je subjektom založeným, vzniknutým a registrovaným v právnom prostredí Českej republiky, kde má ako európska spoločnosť umiestnené aj svoje sídlo a vykonáva svoju činnosť. Spoločnosť vykonáva svoju činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky, zapísaného v Obchodnom registri a udelenie povolenia zo strany NBS teda nie je potrebné. Akýkoľvek výklad o potrebe povolenia zo strany NBS by napokon bol v rozpore so zásadou slobody poskytovania služieb. Zásada slobody poskytovania služieb je nosným pilierom práva EÚ a tvorí súčasť jeho primárneho práva, ktoré má aplikačnú prednosť pred vnútroštátnym právom. Poukázal na niektoré rozhodnutia Súdneho dvora EÚ (napr. C-630/17, C 602/10).

V prípade žalobcu je tak potrebné vychádzať zo všeobecných zásad zakotvených v Zmluve o fungovaní EÚ, kde v čl. 56 sa členským štátom EÚ zakazuje obmedzovať voľné poskytovanie služieb spoločnostiam usídleným v krajine Únie odlišnej od tej, ktorej príslušníkmi sú osoby, ktorým sú tieto služby určené. Pokiaľ ide o právo na slobodné poskytovanie služieb, toto vyžaduje, aby hostiteľská krajina nediskriminovala spoločnosti pre ich pôvod pri vykonávaní cezhraničnej činnosti. Taktiež uviedol, že k uvedenej problematike sa Súdny dvor EÚ vyslovil v tom zmysle, že členské štáty nemôžu zakazovať spoločnostiam vykonávať podnikateľskú činnosť na ich území z dôvodu, že nespĺňajú vnútroštátne požiadavky tohto členského štátu, pokiaľ tieto spoločnosti spĺňajú podmienky štátu, v ktorom majú sídlo (napr. rozhodnutie Európskeho súdneho dvora Cassis de Dijon). So skutočnosťami týkajúcimi sa zásady slobodného pohybu služieb teda vyplýva, že neexistuje žiaden priestor pre prijatie názoru, že k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov žalobcom so sídlom v Českej republike a na základe oprávnenia udeleného Českou národnou bankou prostredníctvom internetu, je potrebné „navyše“ udelenie povolenia zo strany Národnej banky Slovenska. Tomu bráni sloboda pohybu služieb ako jedno zo základných práv založených primárnym právom Európskej únie. Súd prvej inštancie teda bol prednostne povinný urobiť si jasný názor o výklade práva Európskej únie, no v tomto smere zlyhal. Ak mal súd prvej inštancie pochybnosti o použití komunitárneho práva, mal možnosť obrátiť sa na Súdny dvor EÚ so žiadosťou o výklad formou položenia prejudiciálnej otázky. Žalobca preto v tejto súvislosti požiadal, aby sa odvolací súd v prípade pochybností o aplikácii záverov rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-630/17 H. D. I. E. obrátil na Súdny dvor EÚ so žiadosťou o zodpovedanie prejudiciálnej otázky, či zodpovedá právu na slobodné poskytovanie služieb požiadanie povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov členským štátom, v ktorom nemá poskytovateľ spotrebiteľských úverov svoje sídlo, avšak tento poskytovateľ má povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov vo svojom domovskom štáte a či je zmluva o úvere uzavretá medzi poskytovateľom spotrebiteľského úveru s povolením na poskytovanie spotrebiteľských úverov v jeho domovskom štáte so spotrebiteľom v inom členskom štáte neplatná len z dôvodu, že poskytovateľ spotrebiteľských úverov nemá povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov aj v štáte obvyklého pobytu spotrebiteľa.

Okrem toho súd prvej inštancie vyslovil záver o absencii voľby práva v zmluve s ohľadom na to, že bola realizovaná v inom dokumente - Všeobecné podmienky poskytnutí úveru. Poukázal na ustanovenie

predmetnej zmluvy, z ktorej podľa žalobcu vyplynulo, že zmluva je uzatváraná v režime Českého právneho poriadku. Žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu v českom jazyku a podľa Právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve o úvere nielen odkázali, ale tým sa na použitie i dohodli. Aplikácia Českého právneho poriadku v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre žalovaného ako spotrebiteľa menej výhodná. Ak právny názor o použití slovenského práva ako rozhodného práva bol založený iba na skutočnosti, že žalobca prevádzkuje webovú stránku končiacu sa na „sk“ (aj keď popri tom prevádzkuje stránku končiacu sa „cz“ v českom jazyku), išlo by o nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne a nedostatočné skutkové zistenia. Zo zmluvnej dokumentácie medzi stranami sporu je zrejmé, že zmluvné strany sa dohodli na voľbe českého práva.

Žalobca namietal i záver súdu prvej inštancie týkajúci sa premlčania, keď súd prvej inštancie zjavne nesprávne počítal začiatok premlčacej doby od uzavretia zmluvy. V zmysle § 11 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z toho teda vyplýva povinnosť spotrebiteľa vydať bezdôvodné obohatenie nie okamžite, ale až v lehote podľa zmluvy. Ak teda súd prvej inštancie počítal začiatok premlčacej doby od uzavretia zmluvy, konal v priamom rozpore s § 11 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda súd vec nesprávne skutkovo a právne posúdil. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie a uloží žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania alebo, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

4. V dôsledku odvolania podaného žalobcom proti rozsudku súdu prvej inštancie krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Na základe podaného odvolania žalobcu, tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci samej, na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie dôkazy vykonané v konaní vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 CSP a rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd uvádza, že odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé priviesť zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadal ani doplniť dokazovanie za podmienok ustanovených v § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré by nemohol bez svojej viny prezentovať v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o veci vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom v súdnej veci neboli naplnené procesné predpoklady doplňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ustanovením § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody uvedené v podanom odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne pri náležitom zistení skutkového stavu a správnom právnom posúdení veci. Po preskúmaní veci nezistil odvolací súd žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

6. V súdnej veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že v konaní neboli predložené súdu žiadne dôkazy, z ktorých by bolo preukázané, že zmluva bola uzavretá na diaľku cez webovú stránku, pričom žalobca v konaní nepreukázal, že žalovanému reálne poskytol peňažné prostriedky vo výške 450,- Eur a dospel k záveru, že nebolo v konaní preukázané, že zmluva o úvere bola medzi zmluvnými stranami

uzavretá, pričom žalobcovi nebolo povolené na území Slovenskej republiky poskytovať spotrebiteľské úvery alebo pôžičky, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, ktoré povolenie je podmienkou poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky podľa § 20 ods. 1, resp. § 24 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. Zároveň súd konštatoval, že aj v prípade, ak by uvedená zmluva bola uzavretá a bola by neplatná podľa § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. v spojení s ust. § 24 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., na ktorú skutočnosť je súd povinný prihliadať ex offa a žalobcovi by vznikol iba nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého existenciu však žalobca nepreukázal, a preto z horeuvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol. Odvolací súd berúc do úvahy odvolacie námietky žalobcu uvádza, že odvolacie dôvody žalobcu uvedené v odvolaní nekorešponujú s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď tento zamietol žalobu prioritne z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že by zmluva o úvere bola medzi zmluvnými stranami uzavretá a zároveň nepreukázal, že žalovanému reálne poskytol peňažné prostriedky vo výške 450,- Eur, ktorý záver súdu prvej inštancie žalobca v podanom odvolaní ani žiadnym spôsobom nenamietal. Keďže však súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že v prípade, ak by aj zmluva medzi stranami sporu bola uzavretá, bola by neplatná podľa § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. v spojení s ust. § 24 ods. 3 citovaného zákona a na tú skutočnosť by bol súd povinný prihliadať ex offa a žalobcovi by vznikol iba nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého existenciu však žalobca nepreukázal, berúc do úvahy odvolacie námietky žalobcu v podanom odvolaní odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru, že má právomoc v zmysle čl. 18 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12.12.2012 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, v zmysle ktorého bolo možné žalovanú ako spotrebiteľku zažalovať len na súde členského štátu, v ktorom má bydlisko. Vzhľadom na to, že bola daná právomoc súdu Slovenskej republiky, bolo primárne potrebné s poukazom na to, že ide o konanie s cudzím prvkom a dochádza k stretu rôznych právnych poriadkov pri zmluvných záväzkoch, zvoliť rozhodné právo, podľa ktorého bude vec prejednaná. Súd prvej inštancie vo veci aplikoval právny poriadok Slovenskej republiky, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožňuje.

Podľa čl. 3 ods. 1 Nariadenia RÍM I, zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

Podľa čl. 6 ods. 1 Nariadenia RÍM I, bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „spotrebiteľ“), s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „podnikateľ“), SA spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ:

a) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo
b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti.

Podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia RÍM I, bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 rozhodným. Pri voľbe rozhodného práva stranami sporu umožňuje Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady ES č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (ďalej „Rím I“) aj v spotrebiteľských zmluvách v zmysle čl. 3 ods. 1 v spojení s čl. 6 ods. 2 veta prvá, musí byť naplnená aj podmienka vyplývajúca z vety druhej tohto ustanovenia (čl. 6 ods. 2), a to, že pri dohode o rozhodnom práve nesmie byť spotrebiteľovi odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným právom. Takýmto právom by podľa čl. 6 ods. 1 Nariadenia Rím I bol právny poriadok krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, teda žalovanej za predpokladu, že podnikateľ (žalobca) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa (a) alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti (b). V súdnej veci takúto ochranu spotrebiteľovi poskytuje ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z.

Nie je sporné, že právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizovaná v podobe smernice, pričom harmonizácia sa prejavuje v tom, že aj v zákone č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere je v § 9 ustanovené, že nebankový poskytovateľ spotrebiteľského úveru je právnická osoba, ktorá je oprávnená poskytovať spotrebiteľský úver na základe oprávnenia k činnosti nebankového poskytovateľa spotrebiteľského úveru, ktoré jej udelila Česká národná banka a v § 135

ods. 1 cit. zákona sa uvádza, že dohľad nad dodržiavaním povinnosti poskytovateľa stanovených týmto zákonom a Nariadením komisie o prenesenej právomoci (EÚ) č. 1125/2014 vykonáva Česká národná banka, avšak je potrebné vziať na zreteľ, že zákon č. 257/2016 Sb. je platný a účinný len na území Českej republiky a Česká národná banka udeľuje povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a vykonáva dohľad nad činnosťou veriteľov len na území Českej republiky, preto tento právny predpis a Česká národná banka neposkytuje právnu ochranu spotrebiteľom s bydliskom či obvyklým pobytom na území Slovenskej republiky, spočívajúcu v prípadných sankciách za porušenie predmetných ustanovení zákona č. 257/2016 Sb.. Z čl. 20 Smernice vyplýva, že členské štáty zabezpečia, aby veritelia podliehali dohľadu vykonávanému subjektom alebo orgánom nezávislým od finančných inštitúcií, alebo aby boli regulovaní. Na území Slovenskej republiky takýmto orgánom dohľadu je Národná banka Slovenska, ktorá udeľuje povolenia na poskytovanie úverov, iných úverov a pôžičiek spotrebiteľov. Z čl. 23 Smernice vyplýva povinnosť členských štátov stanoviť pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijať všetky nutné opatrenia, aby členské štáty zabezpečili ich vykonávanie, pričom ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce. Z dôvodu, že zákon č. 129/2010 Z.z. predstavuje úplnú transpozíciu Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady č. 89/102/EHS do Slovenského právneho poriadku, predmetné ustanovenie čl. 20 Smernice sa do právneho poriadku Slovenskej republiky - do zákona č. 129/2010 Z.z. premietlo v ustanovení § 20 vo vzťahu k veriteľom tak, že veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska a v ustanovení § 24 vo vzťahu k iným veriteľom tak, že iný veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného Národnou bankou Slovenska. Na uvedené potom nadväzuje ustanovenie § 11 ods. 3 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré ustanovenie rieši absolútnu neplatnosť zmluvy v prípade, že ak na jej základe poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom subjekt, ktorý k tomu nemá potrebné povolenie, a ktorej ochrany, by bola žalovaná ako spotrebiteľka s bydliskom na území SR zbavená v prípade jeho neaplikovania, a ktoré poskytuje spotrebiteľovi s bydliskom, resp. obvyklým pobytom na území SR právnu ochranu, ktorú mu nemôže poskytnúť právny poriadok Českej republiky. Cieľ smernice by nebol naplnený v prípade, ak by na území členského štátu, v ktorom má veriteľ sídlo, jeho podnikateľská činnosť podliehala udeleniu povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a dohľadu príslušnej centrálnej banky daného členského štátu, ale v prípade poskytovania spotrebiteľských úverov spotrebiteľov v inom členskom štáte, by takýmto povoleniu a dohľadu zo strany členského štátu obvyklého pobytu spotrebiteľa nepodliehala, čím by jeho podnikateľská činnosť ostala bez kontroly a spotrebiteľ by tak ostal bez ochrany garantovanej mu harmonizovanou smernicou. Nemožno považovať za dôvodnú námietku žalobcu, že na poskytovanie úverov a pôžičiek aj na území SR stačí, že má povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou. Ustanovenia o udelení povolenia sú kogentnou úpravou, od ktorej nie je možné sa odchyliť a vyžadovanie takéhoto povolenia nie je v rozpore s právom EÚ, ktoré povolenie sa vyžaduje od každého subjektu, ktorý chce poskytovať služby poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov, a to bez ohľadu na štátnu príslušnosť. Nie je možné akceptovať, že žalobca by podliehal len kontrole orgánu z iného členského štátu, ktorý kontroluje poskytovanie spotrebiteľských úverov v danom štáte. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil, že bez povolenia NBS je zmluva o úvere neplatná a takýto záver nie je možné považovať za diskrimináciu z dôvodu sídla podnikateľského subjektu v inom štáte. Možno tak uzavrieť, že súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 11 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch a § 24 ods. 3 uvedeného, a nakoľko žalobca nemal v čase poskytovania peňažných prostriedkov žalovanej udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek na území Slovenskej republiky, čo žalobca v odvolaní ani nepoprel, je v zmysle § 11 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou neplatná. Pokiaľ žalobca ďalej v podanom odvolaní namieta nesprávny právny záver súdu prvej inštancie o počítaní premlčacej doby, odvolací súd uvádza, že táto odvolacia argumentácia zjavne nezodpovedá obsahu odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď súd prvej inštancie žiadnym spôsobom neposudzoval uplatnený nárok aj z hľadiska prípadného premlčania. Žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal, že žalovanému reálne poskytol peňažné prostriedky vo výške 450,- Eur, ktorých sa podanou žalobou domáhal a zároveň konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že zmluva o úvere bola medzi zmluvnými stranami uzatvorená.

7. S poukazom na vyššie uvedené z dôvodu vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a to v meritórnom výroku I., t.j. vo veci samej, rovnako aj

potvrdil závislý výrok vo vzťahu k rozhodovaniu o náhrade trov konania a to postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie úspešnej strane sporu a to žalovanému náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že tomuto v konaní žiadne trovy konania nevznikli.

8. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnou stranou sporu bol žalovaný. Neúspešnou stranou sporu bol žalobca, ktorý aj podaním odvolania inicioval odvolacie konanie. Pri aplikácii ust. § 255 ods. 1 CSP, nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol žalovanému, keďže však tento v odvolacom konaní sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril a žalovanému teda nevznikli ani žiadne trovy odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol, že žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

9. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).